MISIA SV. JÁNA V BARBERTONE

Misia sv. Jána v Barbertone je opatrovateľské centrum pre dospelých a deti, ktorí majú AIDS alebo sú HIV pozitívni. Misia sa nachádza v Juhoafrickej republike a o chorých sa stará medzinárodná komunita školských sestier sv. Františka. Žije a pracuje tu aj slovenská sestra Františka Olexová, ktorá je hlavnou protagonistkou úspešného filmu kampane Anjeli. Misia bola otvorená v januári 1989. Nachádza sa tu škola, materská škola, Centrum pre chorých na AIDS – pre deti i dospelých a kostol. Na pozemku žije aj niekoľko rodín a mladých ľudí, ktorí buď na misii pracujú, alebo tu žijú preto, lebo nemajú kam odísť. V súčasnosti je najaktuálnejšia služba chorým na AIDS. Pre Afriku je AIDS jednou z najhorších chorôb dnešnej doby. Ľudia sú denne konfrontovaní so smrťou, nákaza sa šíri veľmi rýchlo, hlavne medzi chudobnými. Na misii sv. Jána zomrelo už viac ako 700 dospelých a skoro stovka detí.

Misia sa nachádza neďaleko mestečka Barberton – v buši. Brána je stále otvorená všetkým, ktorí potrebujú pomoc.

Budovy slúžiace chorým na AIDS.

Spálňa detí.

Sestra Františka Olexová s pani Thelmou, ktorá každý deň (okrem nedele) pripravuje obed pre všetkých na misii.

Srdce vytvorené z kameňov. Každý kamienok symbolizuje dieťa choré na AIDS, ktoré na misii zomrelo.

Zaujímavé informácie o Misii sv. Jána v Barbertone nájdete okrem filmu Anjeli aj v archíve TVLUX www.tvlux.sk.

MISIA SV. JÁNA – MIESTO HODNÔT

*Aktivita **Misia sv. Jána - miesto hodnôt** chce podporiť formovanie pozitívneho postoja mladých ľudí k problematike HIV/AIDS. Chce formovať pozeranie na problematiku HIV/AIDS inak – pozitívnymi očami. Chce naučiť mladých ľudí ako zaujať aj v ťažkostiach a problémoch dnešnej doby správny postoj k hodnotám života. A to sa môže uskutočniť prostredníctvom prijatia a žitia pozitívnych hodnôt, hodnôt kultúry života. Hodnotám života, a nie smrti sa, paradoxne, môžeme učiť od detí, ktoré narodili HIV pozitívne. Po prečítaní listu od dobrovoľníka Michala môžu žiaci v liste hľadať dôležité hodnoty pre život človeka s následnou diskusiou.*

Milí priatelia, chcem sa s Vami touto cestou podeliť so svojou skúsenosťou, ktorú som mal možnosť získať počas mojej deväťmesačnej misie v Juhoafrickej republike, presnejšie na Misii sv. Jána v Barbertone, v centre pre zomierajúcich na AIDS. Je toho skutočne veľa, o čom by som mohol napísať, a tie najsilnejšie zážitky sa ani slovami nedajú popísať. Čo si pamätám a čo mi zostalo hlboko zapísané v mojom srdci, bol určite čas strávený s deťmi z misie, ktoré sú tak isto ako dospelí na tejto misii postihnuté vírusom HIV/AIDS. Čas, ktorý som mohol stráviť spolu s týmito deťmi, ktoré sa hmatateľne dotýkali môjho srdca, by som nemenil za žiadne iné stretnutia s bohatými, vplyvnými, či vysoko študovanými ľuďmi tejto doby. Deti ma učili pravej hodnote života a múdrosti, ktorú Vám nedá žiadna škola. Bola to pre mňa skutočná škola života.

Pamätám si napríklad na obdobie Veľkej noci, keď deti písali krátke zamyslenie k jednotlivým zastaveniam krížovej cesty, na ktorej sa odohráva utrpenie Boha – človeka. Počúvať deti hovoriť o utrpení druhého, keď ony samy nesú nie vždy ľahký kríž, bolo pre mňa veľmi silné. Tieto deti nie sú plné hnevu a nenávisti k druhým ľuďom a k Bohu za to, v akej životnej situácií sa nachádzajú. Ony nezanevreli na život, ale snažia sa ho prežiť najlepšie, ako sa len dá, a to so svojimi snami a túžbami. Každý deň bojujú o to, aby mohli na tomto svete ešte chvíľu ostať a vychutnať si každý nový deň, ktorý dostali, kým odídu do večnosti, kde budú anjelmi a ako hviezdy na nočnej oblohe budú strážiť každého z nás.

Pamätám si tiež na chvíle, ktoré som strávil s jedným chlapcom v období, keď nebol na tom zdravotne najlepšie. Snažil som sa venovať mu svoj voľný čas rozhovorom, hrou alebo len mojou prítomnosťou. A keď potom pri každovečernej modlitbe prosil Boha, aby ho tu ešte chvíľu nechal, alebo aspoň dovtedy, kým som tu, bolo pre mňa niečím veľmi silným. Potom som si spomenul na to, ako ľudia často nezmyselne zahadzujú svoje životy, kým na druhej strane sú ľudia a deti, ktoré by chceli žiť...

Tiež si pamätám na tie mnohé úprimné objatia, ktoré som od nich denno-denne dostával. Na to, ako každý večer čakali, či k nim prídem, objímem ich a dám im bozk na dobrú noc. Vždy boli rady, keď sme mohli tráviť spolu voľné chvíle a ony vedeli, že zajtra sa opäť vrátim a budem s nimi. Vedeli, že sa ich nebojím dotknúť a nepristupujem k nim so strachom, že by mi ublížili svojou chorobou. Počas tých niekoľkých mesiacov vzniklo medzi nami skutočne silné puto a deti na misii ma začali volať starší „bráško“, čo aj som a verím, že ním aj naďalej ostanem. Boli to pre mňa skutočne silné chvíle a zážitky, na ktoré nikdy nezabudnem a budem vždy vďačný aj všetkým tým, ktorí mi tieto životné stretnutia umožnili zažiť. A chcem poďakovať hlavne mojim siedmim súrodencom, anjelom z Misie sv. Jána, ktorí ma naučili, čo je to skutočná radosť z každého nového dňa, ktorý dostávame ako nezaslúžený dar. ĎAKUJEM!

Ing. Michal Šerík (dobrovoľník na Misii sv. Jána v Barbertone, august 2008 – máj 2009)